

STRAŽZÁČEK

ČTVRTLETNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY STRÁŽ NAD NISOU

Č. 29

Jaro 2021

I TY JEDEN POPLETO ☺

POPLETENÝ SVĚT

Modrý jelen kráčí v háji,
sněhuláka stavím v máji.

Kráska snesla vajíčka,
v moři plave slepička.

V lednu hledám houby v lese,
pes na rádech krby nese.

V květnu sklízím jablíčka,
husa je má babička.

Chlupy čechra krokodýl,
jepice su bude dýl.

Na stromě su sedí žába,
kormorána bolí záda.

Motýl rakous vebrybu,
lenochod je v pohybu.

JINDRA J

Dob

V létě padá sníh
a na podzim pojedou na saních
Na jara přijdu s balíčkem listů
a na podzim širak kvítí
V zimě jím narančy

5. křída

ELIŠKA Z.
Krokodýl bloudí
Je jedinec vrtáček,
se ma na rádech dřeváček,
K tomu dlouhý čmárek zedný,
Nakonec, nakonec kamůlka,
V domě budí jakýs májka,
Kuplí, pěkně v panskáku.
Čaj v moku, vlně dlouhý,
čas dlouhý, rozzem křídly,
V létě, jaro, křída hlodá
Křída v mamě je nevíš dít?

a v létě stáším sněhuláky.

V zimě přijdu na blatouchy.

a v létě sňat rampouchy.

Na jare povrtím draky.

a na podzim sáhy.

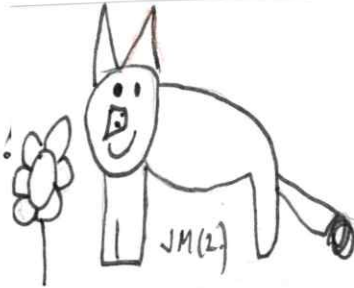
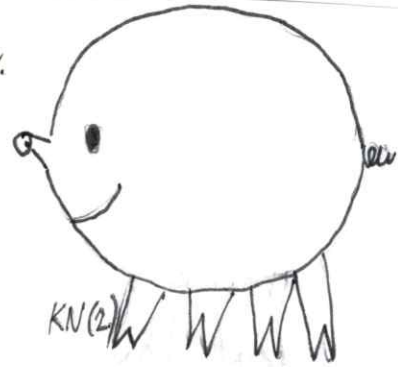
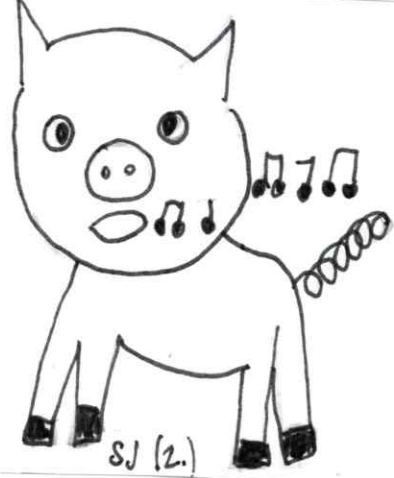
Byčce utěhl tenhle rok,

jak když skáče přes pole. DANIEL K.

O tom, jak se prochodil
 duben s únavou
 Jednoho dne v dubnu
 prší jako v dubnu.

Všude strašně leje,
 všeho studí, všechno klouže.
 Mrazně hřívá a létají blesky,
 chudáci by lodi na Beskyd.
 Zničeho nic začne sněžit,
 v tom se nedá ani švítit.

Bíh si a nás snad dělá srandu!
 Bože, co to děláš v dubnu?
 TOMAŠ M.

Na statku

Prase, prase, prase -
 šikinaté zvířátko.

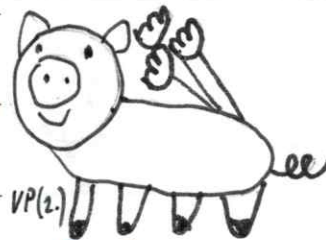
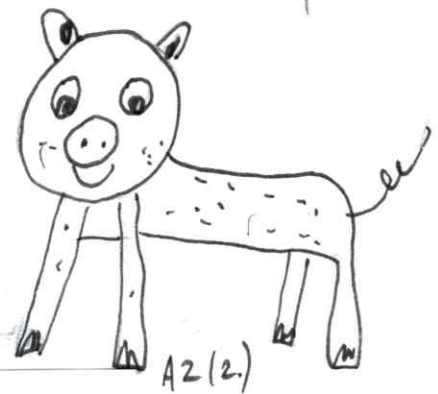
Bíhá venku po dvoře,
 šipka vedle krávoře.

Šipka klela maličko,
 snesla bílé vajíčko.

Co to vidím, vajíčko se chvěje,
 kohoutek se na něj vedle směje.

Praskla náhle kovářka,
 slyším pípot kovářka.

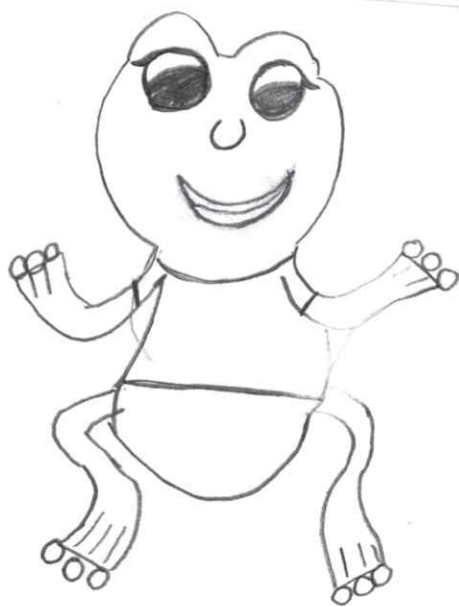
MELANIE M.

JAK ŽABÁK ROŠTA ZALOŽIL KAPELU

Byl jeden žabák. Jmenoval se Rošta. Když Roštovi bylo 18, pobíhal si najít práci. Všechny práce pro kluky skuil, ale žádná se mu nepovedla. Tak celý den seděl doma. Nevěděl si s tím rady, když najdou ho napadlo, že založí kapelu, protože moc dobře umí hrát na kytaru. Kapela se bude jmenovat Super klídek. A na 10 let už jevil Rošta po světě. A tak he šel až do smrti.

DAVID K. (3.A)

AK

Jak žabák Rošta založil kapelu

Byl malý žabák jménem Rošta, který si rád už od malička zpíval. Když žabák Rošta vyrostl, tak ho napadlo, že se svými kamarády z rybníka založí kapelu. Měl spoustu nadaných kamarádů, kteří uměli hrát na spoustu nástrojů. Spolu s kamarády založili vodní kapelu, která vystupovala na rybníku. Každý večer se k rybníku sešlo spoustu zvířátek, kterým se jejich muzika líbila. Jejich kapela byla tak dobra, že si ji oblíbil celý rybník a jeho okolí. Jednoho dne se jim poštěstilo, že dostali pozvánku na koncert do zahraničí.

ONDRA M (3.B)

Žabák Rošťa skládá kapelu

Vě Uházi je malá pošta,
 chodí tam i žabák Rošťa.
 Podal si tam inzerát,
 že kapelu by založil rád.
 U rybníčku je to pruda,
 je tam totiž velká munda.
 Přijeli svi ropušáci,
 že nemají nic na práci.
 Hlásí se i rosnička,
 že by byla zpěvačka.
 Škakan Rošťa je velmi rád,
 že všichni budou v kapele krás.
 Šli se u rybníčku
 a rozjeli první písničku.
 Kunkají a kvákají,
 nožkami vodu čvachtají.
 Kvákají a halasí,
 až se šel nákosí.
 Žabí kapelu i Rošťa
 jde slyšet až na poštu.

VLÁDA F. (3.B)

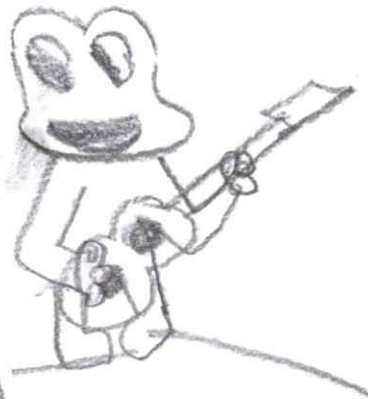

Rostli kapela
Ľalák Rosta v rybníčku
složil peknou písničku.

Na kytaru si ju brnká,
v křoví na ni tančí smeka.

Vodník hraje na housličky,
přístom klepe na hrničky.

Harj sumec spichá, v lehu
domu sa skrívá pro šumpetu.
A tak krajou zvesela,
vsmikla Rostli kapela.

U rybníka so nas řije,
ať je husky, nebo lije.

Ľalákova kapela

SOFINKA P.
(3.A)

Ľalák jmenem
Rosta,

byl so jeden ze sta.
Ľaložil si kapelu,
kde ťalcky zpívaly operu.
Diana hrála na piano,
Daraidek na čelo.
Housličky, by byly
malé emičky
a na bicí hrály šeličky.

DAVID S. (3.A)

ŠV

Jak šabák Rosta založil kapelu

Byl jednou jeden šabák Rosta, který bydlel se svými kamarády v rybníku na lese. Každý večer, když zapadlo sluníčko, se šabáci scházeli na břehu rybníka a celím okolím spívali uhořádky. Všem obyvatelům rybníka a přilehlého lesa se jejich zpěv líbil.

Jednoho dne přišli sousedé s nápadem, aby si šabáci založili kapelu. Rostovi a jeho přátelům se nápad velice líbil. Od toho dne již nehráli pouze na dobrou noc, ale hráli po celý den. Pro radost.

VENDULKA Z. (3.B)

Šabák Rosta

Malý šabák Rosta,
měl on velké ústa,
že má život šerký,
prý nemůže chodit pěšky.

Když Rosta uviděl kapelu
a slyšel, jak hrají na píšťalu,
zapomněl na svoje bolavé
nožičky
a běžel si koupit nové
housličky.

ELLINKA V. (3.A)

Jak žabák Rošta založil kapelu

(autor Sofie Koudelková) (4)

Žabák Rošta (10 let) byl starý bručoun důchodového věku. Nikdy ho nic nebavilo, všechno bylo podle něho trapný a nudný. Až jednoho dne viděl ve své podvodní televizi koncert kapely RYBIČKY 48. Hned mu bylo jasné, že si musí založit vlastní hudební skupinu, proto svolal na pomoc ostatní žáby, kapry a pijavice. Kapr Karel se ukázal být výborným textařem a do pár minut napsal neuvěřitelnou hitovku. Žáby se ujaly všech hudebních nástrojů a pijavice to celé zmenežovaly. Když ten celý chaos viděla kolemjdoucí vydra, začala křičet: „Crazy frogs!“ a název kapely byl na světě.

Žabák Rošta se nestačil divit, jak úspěšnými se stali přes jedinou noc. O jejich hitu „Kvak one kvak“ se dozvěděli i v zahraničí. Dokonce ministerstvo kultury v Anglii je pozvalo do Londýna, aby jim předali cenu za první místo v kategorii „Objev roku 2021“.

Jak žabák Rošta založil kapelu

Byl malý a krásný rybníček uprostřed lesů. Mezi zvířátky byl velmi oblíbený. Chodily k němu pít srnky a veverky. A v jeho vodě žilo mnoho různých zvířátek (ryb, larev a taky nás žab).

Jednoho dne se narodil malý žabák Rošta. Hned po narození si našel spoustu kamarádů. Později začal malý Rošta chodit do žabí školy, kde zjistili, že neumí zpívat. Bylo mu to moc líto a byl smutný. Každý večer záviděl kamarádům, jak krásně zpívají. A pokaždé přemýšlel jak být součástí tohoto orchestru.

Přemýšlel a přemýšlel a po pár dnech ho napadlo, že by mohl založit svoji kapelu. Zeptal se pár kamarádů, zda nechtějí být v jeho kapele. Rošta se rozhodl, že bude hrát na elektrickou kytaru. Trénoval každý den. Jeho kamarádi také. Jeden hrál na bubny, druhý na klavír, další zpíval a poslední hrál na saxofon.

Po nějaké době se rozhodli uspořádat koncert. Chtěli ukázat všem, co umí. Dali si jméno své skupiny „**Žabí Kvak**“. Všichni s nadšením poslouchali a od té doby vystupovali každý večer.

LAURA G. (3.B)

Jak řábák Rosta založil
kapelu

Řábák Rosta, který žil ve
vodě na naší chalupě, byl
velký a velmi. Uměl krásně
zpívat a hrát na kytaru.
Protože ho nebylo hrát o
samotě, rozhodl se založit kapelu.
Nemal ale nikoho, kdo by chtěl
hrát s ním.

Uždal se proto do světa.
Po cestě potkal spoustu muzikantů,
ale žádní neuměli hrát tak
hechy jako on. Ať hdyž se vrátil
ze světa domů, potkal v sousední
vesnici tři řábky. Všichni byli
velké a krásné jako Rosta. Všichni také
uměli krásně hrát a zpívat.

Porval je k sobě domů a večer
uspořádal velký koncert pro všechna
vesnička v okolí.

HONZÍK Ď. (3.A)

Křákají si do huby písničku svou

a nikdy nepřestanou.

Rostova kapla jmenuje se Páni.

Je správně si dávají šálek teplé kavy.
ADÉLKA P. (3.A)

Námě v městě muzikantů

jmenuje se Rosta.

Trumpek si bere rád.

čembalo dá zase spát.

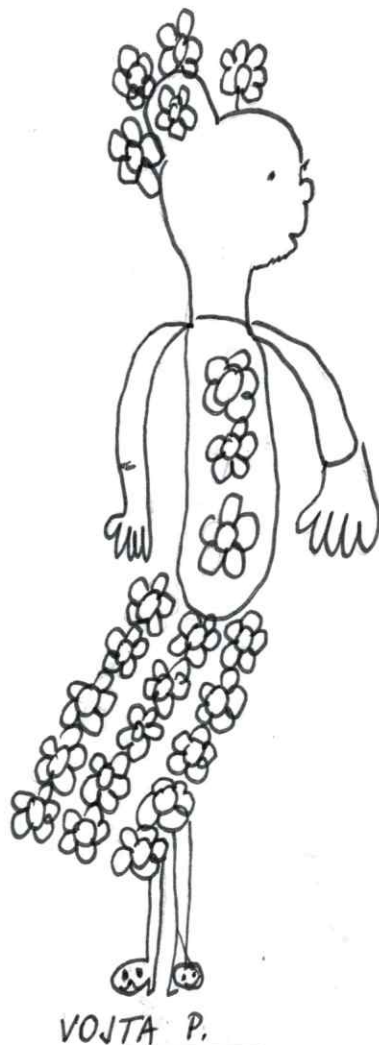
Rosta má velkou kapelu,

kteří písničky hrát umí.

PANI

JARO

2. žida

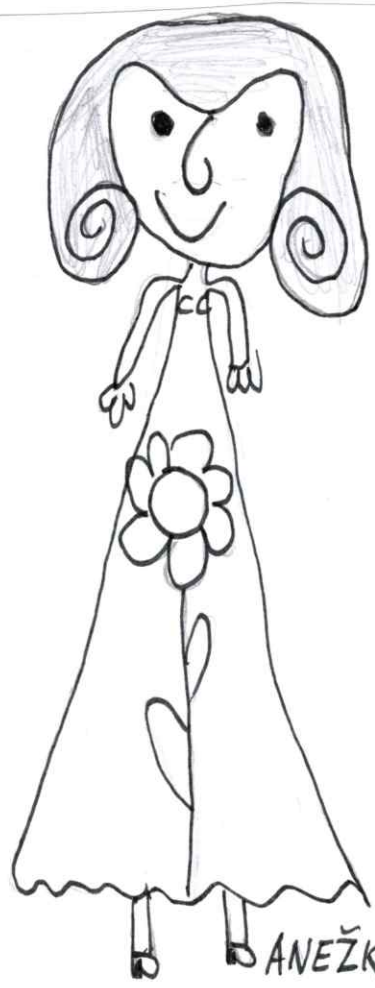
MATYAŠ H.

KAŤA N.

DÁDA J.

ANEŽKA R.

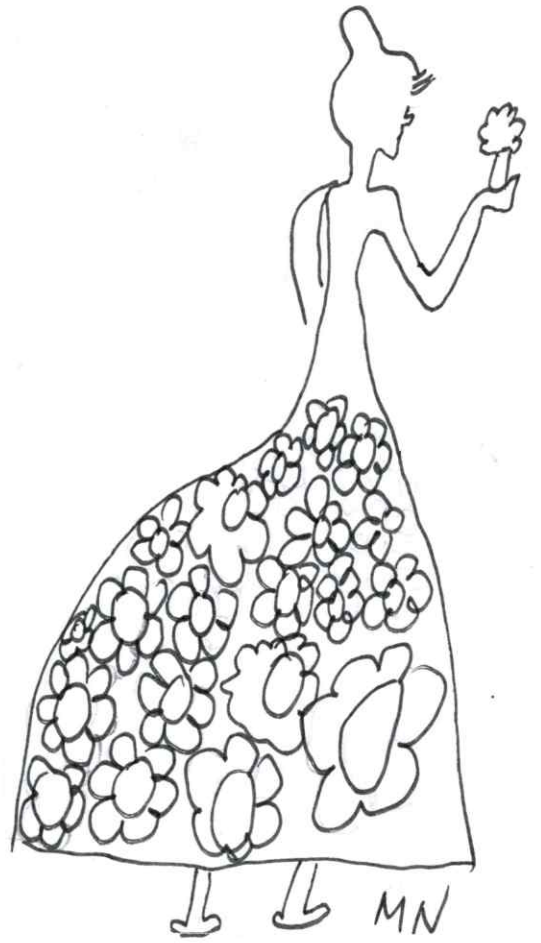
VAJTA H.

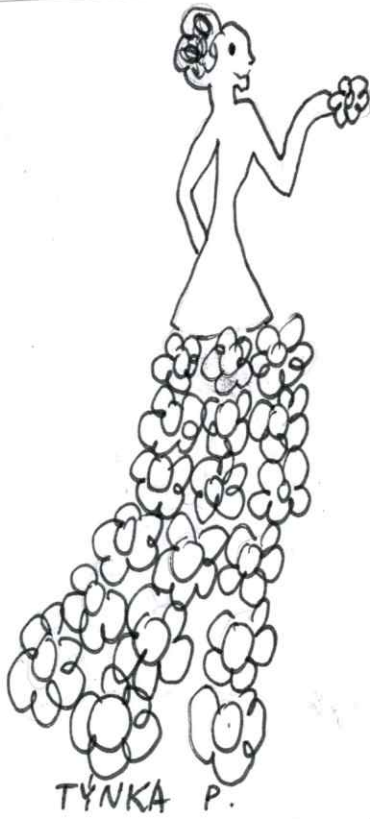
ROZÁRKA D.

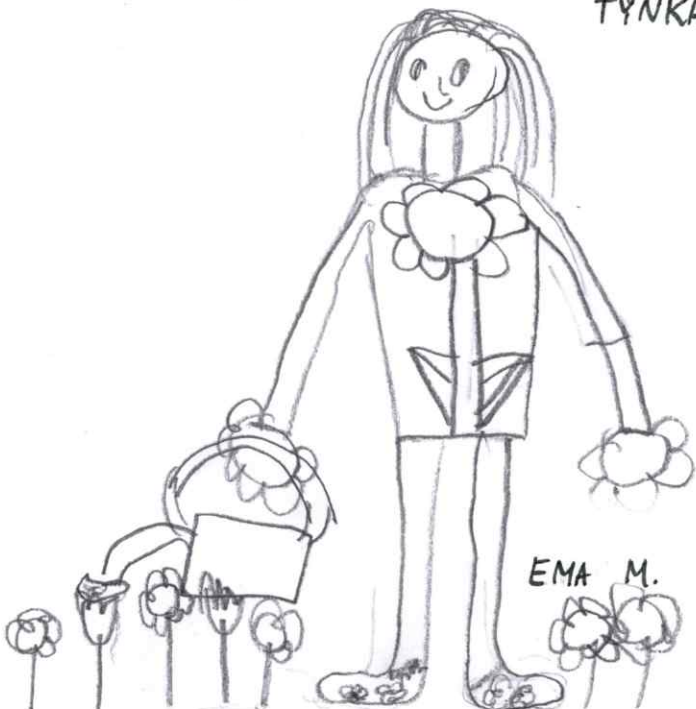
KUBA R.

MN

TÝNKA P.

EMA M.

MÍRA H.

PROČ MÁ BRÍZA BÍLOU KŮRU

Proč má bríza bílou kůru

Ted vám povím příběh o tom, proč má bríza bílou kůru.

Už velmi dávno existovala bríza, jen se jmenovala trochu jinak a vypadala jinak. Říkalo se jí rýsa, vypadala jako hářdý jiný strom. Rýsy ještě tehdy byly chráněné. Jednou se majitel továrny na papír rozhodl zasadit rýsu hned na továrnu. Ale stále nic nerostlo, mohl se snažit, jak chtěl, pak už to vzdal. Asi po roce přišel na tom samém místě začala růst nějaká rostlinka.

Majitel si myslěl, že to je plevel. Postupně se rostlinka světlouvala, nakonec majitel zjistil že, mu vyrostla rýsa. Byl velmi šťastný. Jednoho dne majitel zapomněl v továrně zavíít okno, vybledl papír a přitisknul se na rýsu. Začalo pršet a papír se na rýsu přilepil. Pak si toho majitel všiml a rýsu odhazoval. Lehký rýsy se usadily sváze a vyrostla nová, jenže s bílou kůrou. Majitel, když to viděl, zvolal: „Bílá rýsa!“ Po nějakém čase lidé začali náves sbírat a z bílé rýsy vznikla bríza.

DARINA K. (5.)

Příběh o první bílé bříse

Žil byl na vysohém kopci jeden velmi chytrý muž jménem Olo. Olo měl má rád přírodu a rád vymýšlel nové věci. Vlastnil velkou zahradu a bavenskou zahrádku, na které měl mnoho stromů, květin, keřů a zvířat, ale stále mu něco na jeho velké zahradě chybělo. Když jednou hrnil své zvířata, přemýšlel, co mu tam chybí, ale neměl na to přijít.

Jednoho dne se rozhodl, že půjde do města na trh. Když došel na trh, zahlédl v dálce malý obchod, u něhož bylo napsáno, že prodávají stromček první svého druhu. Olovi se stromček velice zalíbil, protože měl krásné lístečky ve tvaru srdce. Půšel ho obhlédnout a koupil ho. Spokojený Olo si vzal stromček a položil ho na trávu. Klidně se vydal s trávníkem domů. Po cestě přemýšlel o tom, kam ten stromček zasadí.

Když došel ke svému domu, začal hledat vhodné místo pro svůj stromček. Nakonec se pohledem zastavil u volného místa uprostřed zahrady. Olo se radoval, že našel krásné místo pro svůj stromček. Ještě ten den se dal do práce. Vykopal velkou jámu, potom tam do jámy nasypal hlínu. Do té díry dal stromček, ale vzpomněl si, že napomáhal vodou na zalití. Vě shlepi si vzal kovec u rovnou si vzal i bílou barvu na plot. Půšel ke stromčku, ale těsně před ním sahopl a sytil na něj bílou barvu. Časem vyrostl strom s bílou jako sníha proto jsou všechny břísy bílou bílou. Protože byl břísem, pojmenoval ho bříso.

Kdyysi dávno byly břízy hnědé stromy.
Lidé je považovali za velmi vzácné rostliny.
Bohužel na zemi existoval mocný a silný vědec,
kteří zkoušel různé pokusy. Jeden se mu však
rymkl z rukou. Když rovnou míchal ve svém
velkém hrnci neviditelnou nesmívatelnou bílou
barvou, hrnec se překlátil. a protože vědec nechtěl
být navždy bílý, tak otevřel všechna okna a
dveře, aby barva smířela z jeho domu. Nevěděl
totiž, že barva na lidi nepůsobí. Když se
lidé dozvěděli, že je někde venku nesmívatelná barva,
tak nikam nechodili. Když se konečně opovážili
vyjít ven, tak s hrůzou v očích přiběhli k břízám.
Všechny byly úplně bílé. Barva totiž působila jen
na břízy. Lidé okamžitě zkoušeli sundat barvu.
Bohužel povedlo se to jen trochu. Proto nejsou břízy
úplně bílé, ale ani úplně hnědé. MARIE S. (5.)

VÍTE?

BŘÍZA - její kůra výborně hoří
- osidluje i močály a podmaččené
louky (nemá pak takovou konkurenci
ostatních stromů + potřebuje hodně
vody)

Ukládaly dny a noci a bříza
pořád vyhrávala soustěže. Naposledy
vyhrála v soustěži ve výšce. Jednou
byla tajuplná a bouřlivá noc, tu
noc byste ani pra nevyhnali. Tu noc
přišel vandal z vedlejšího města a břízu
nabouril na bílo. Bříza byla celý rok
smutná, ale potom vis se jí so začalo
líbit - čím dál víc.

A od té doby mají břízy bílou
kůru.

ALEX Z. (5.)

Jednoho dne se klub stromů rozhodl,
že udělají tančební bál, na který pozvou
všechny stromy světa.

Pozvánku napsali na listy. Jeden ze
stromů jménem Bříza dostal
pozvánku na bál. Bříza chtěla
být originální, a proto si
vysala bílé šaty. Na bále jí má viděli
její šaty. Končí bál a stromy odchází.
Bříza Bříza při cestě domů spatřila
a rozhodla si šaty.

Od té doby je bříza bílá s černými
šleky.

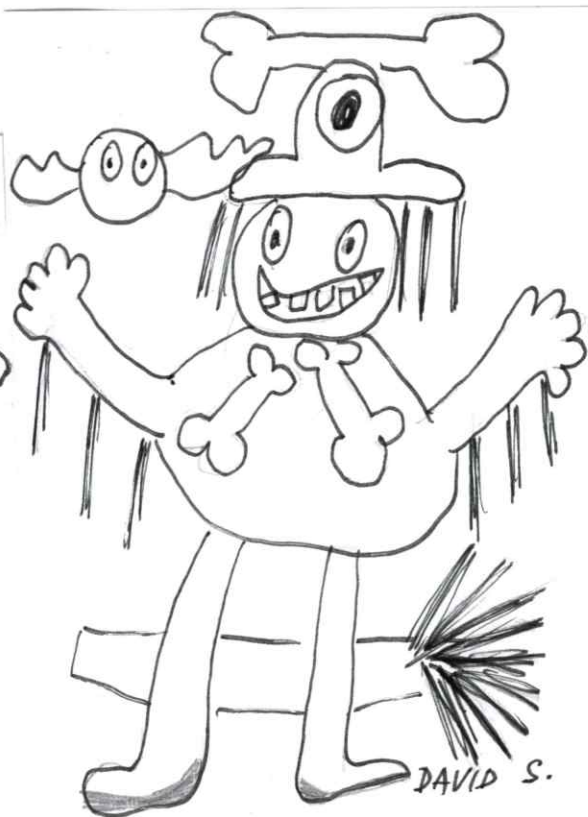
LUKÁŠ K. (5.)

DAVID K.

HONZA Ď.

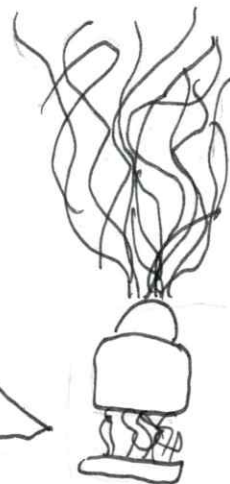
DAVID S.

3. A

ADAM K.

*Y těmito kráskami
sake' vítáme
JARO.*

PROKOP N.

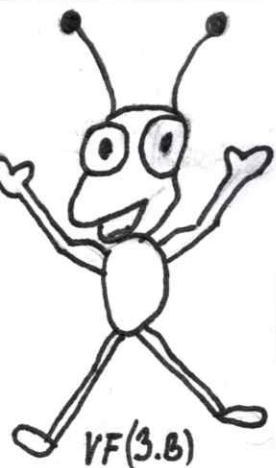
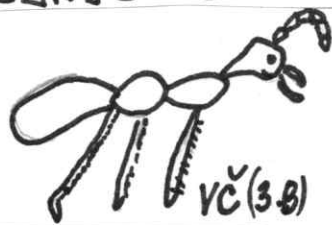

SENTIČKA

ISABELLKA Ć.

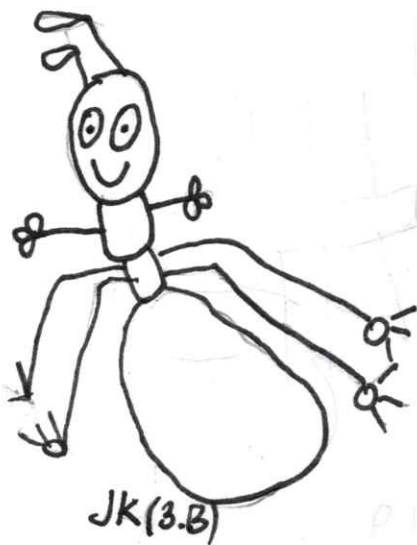
PROČ MRAVENEC FANDA NECHTĚL BYDLET V MRAVENIŠTI

Dnes se mravenci se smrkového mraveniště dívali na televizi na pohádku O Česáncovi. Mravencovi Fandovi se Česánek moc líbil. Vyšel se do světa lidí, aby ho našel. Ani moc dlouho nehledal, protože bydlel hned za kopcem v Horním Týnci. Kamarádili se rychle. Česánek Fandu vykrmil jako sebe. Utrátil se Fanda do mraveniště už nechtěl, protože se mu líbilo, jak mu Česánek varil. Těd' by se už do mraveniště ani nenešel.

ADAM K. (3.A)

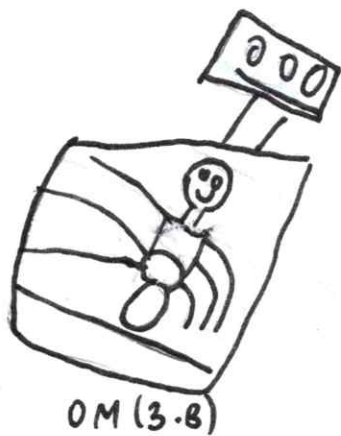

JK (3.B)

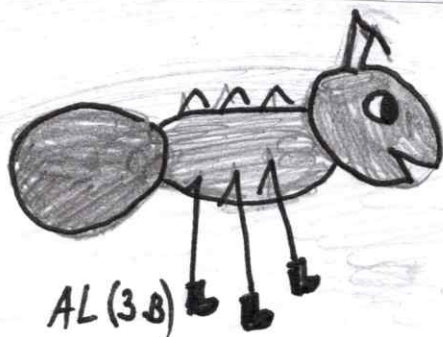
JH (3.B)

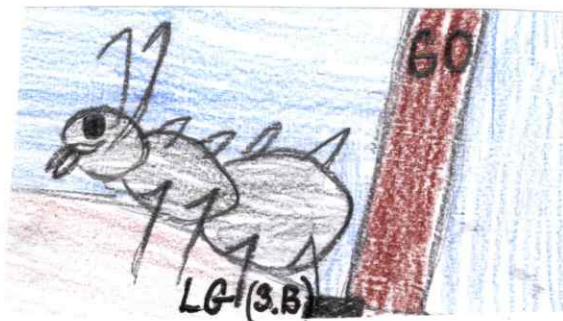
OM (3.B)

Fanda byl dospělý mraveneček. Jednoho dne si vyšel na procházku a potkal jiného mravence u jiného mraveniště. A ten povídá: „To bys nevěřil, co se u nás děje! Vše rozfoakal celé mraveniště a my ho musíme stavět znovu.“ Fanda mraveneček se lekl a umínil si, že nikdy nepůjde do mraveniště, aby ho to nerazypalo. Po chvíli se mu začalo slýskat po domově. „Ja' půjdu do mraveniště, ale řeknu dělníkům, aby předělali mraveniště na hrád. Musí použít vodu a jíl a mraveniště zpevnit.“ Tak to udělali. A osada mraveniště to udělala stejně.

DAVID V. (3.A)

AL (3.B)

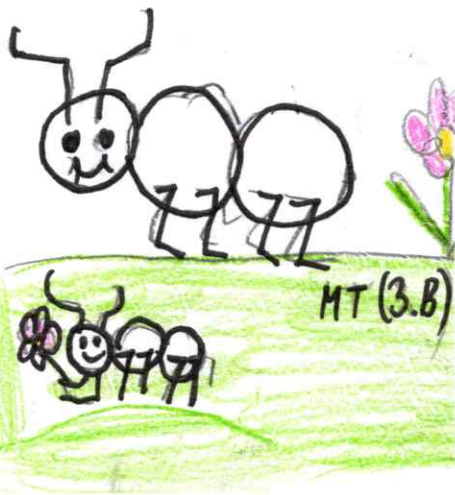

LG (3.B)

Byl jednou jeden mravenec

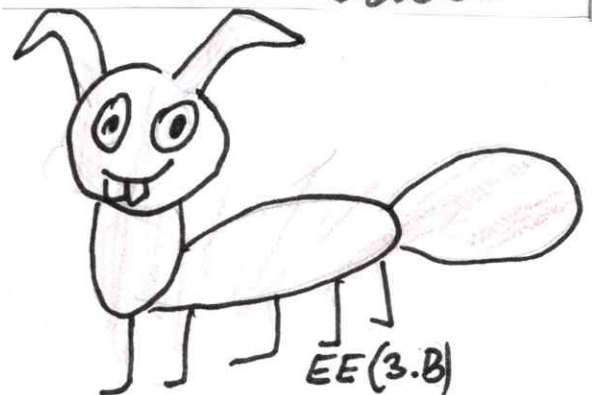
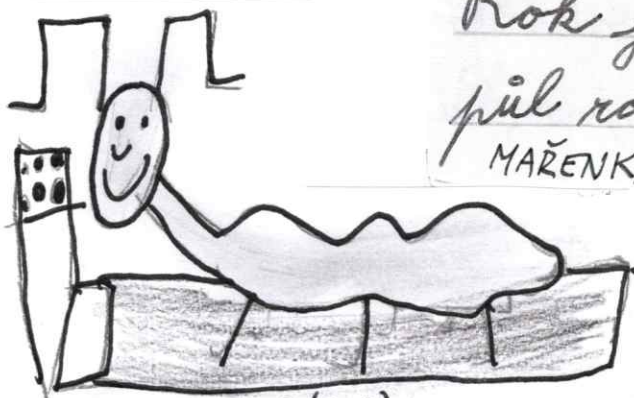
Fanda a somu se nechtělo jednou
za rok do mraveniště. Proč? Protože
se ten den konal velký jarní úklid.

- Každý rok věděl, že všechny úkoly
padnou na něj. Proto se každý
rok snažil propětřit do svého pokoje,
aby si ho nikdo nevšiml. Nikdy se
mu to nepovedlo, až dnes. Fanda se
v pokoji samknul a lehl si na postel.

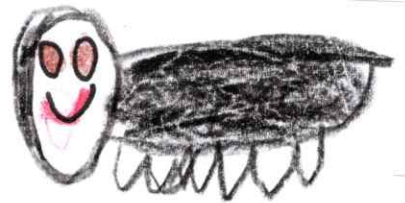
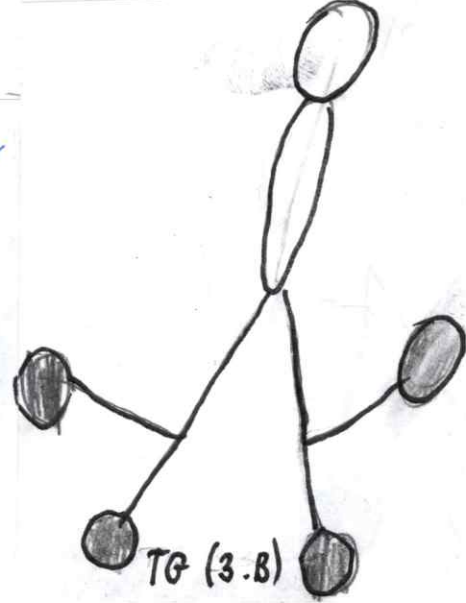
Za chvíli usnul. Vzbudila ho až
sama královna a řekla: „Co se
tady váliš, ty lenochu!“ Fanda se
hned ozval: „Já se jsem lenoch?
Každý rok pracuji za všechny
mravence!“ „Dobře, provedu si to
a tobě dám na rok dovolenou,“
řekla královna. „Prosím ne!
Rok je dlouhá doba! Stačí
půl roku.“

MAŘENKA U. (3.A)

V jednom velkém mraveništi žil mraveneček Fanda. Pracoval jako sběrač a sháněl jídlo pro ostatní. Práce ale nebavila, byl líný a máno dlouho spal. Jednoho dne se rozhodl, že odejde z mraveniště a bude žít pohodlněji život venku. Jde a jde a poska motýla a ten mu nabídne, jestli sis, můj nechce krás. Fanda si hrál s motýlem celý den. Večer se motýl odletěl najíst na kyt ky, Fanda ale měl hlad, proto se si neudělal zálohu. Navíc na něj útočí pavouci, ale nechrání ho mravenčí vojáci. Na konec se rozhodl, že se vrátí do mraveniště a bude pracovat s ostatními mravenci, protože život v mraveništi je před lepší.

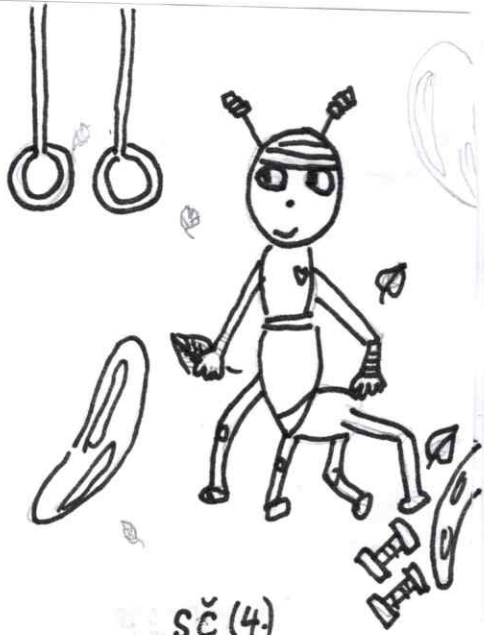
VOJTĚCH Z. (4)

Bylo

nebylo jedno velké mraveniště. Bydlelo v něm hodně mravenců. A jeden z nich se jmenoval Fanda. Jednoho dne se vydal na procházku. Byl krásný letní den, a tak šel dál než obvykle. Dostal se k krásnému úrodnému domečku. Rozhodl se, že se půjde podívat dovnitř. A tak šel. Ve vnitřku ho čekalo místo přeplávané. V kuchyni na stole byly roháče, buchty a sáček s cukrem. Už se sákovou dálku, a nebude pýpat do mraveniště a žít sáre v domečku sladkými buchtami.

TADEAŠ B. (3.B)

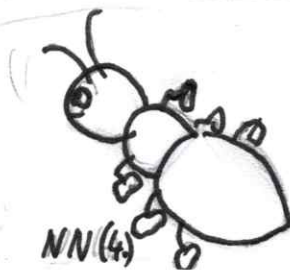

SČ(4)

Každé ráno mravenec Fanda chodil do lesa se svoji malou sestřičkou. Musel ji hlídat. Jednou na jaře viděl, jak poletuje motýl. Rozběhl se za ním a zapomněl na sestřičku. Hledal ji celý den. Plakal. Nechtěl se vrátit do mraveniště, protože se bál. Sestřička se však do mraveniště vrátila, protože si pamatovala cestu. SENTIČKA B. (3.A)

ŠM(4)

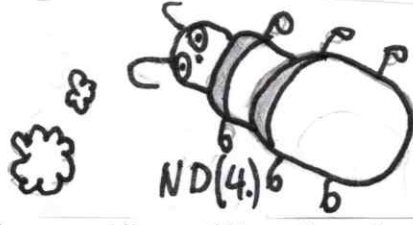
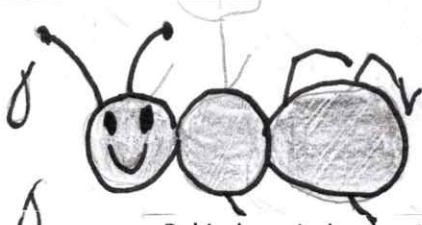
NN(4)

Mravenec Fanda

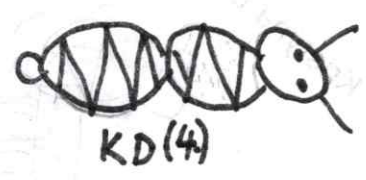
se vydal tajně ze svého mraveniště na průzkum za les. Našel tam lidské bydli a v něm spousty dobrot, které v mraveništi neměli. Věděl, že by se měl vrátit, ale zpátky do mraveniště se mu nechtěly tak zůstal u lidí. ADELKA P. (3.A)

ES(4)

Byl jednou jeden les. V tom lese u malého potůčku stál starý velký dub. Byl to největší strom široko daleko. Pod tím stromem, který znalo každé zvířátko z lesa, bylo malé mraveniště. Bylo tak malé, že o něm vědělo jen několik zajíčků a jedna liška. V tom mraveništi, i když bylo malé, žilo spoustu mravenečků a jeden, který se jmenoval Fanda. Od jiných mravenečků byste ho nepoznali, ale on sám věděl, že je jiný. Cítil to. Každý den všichni mravenečci museli tvrdě pracovat. Opravovat propadlé chodby mraveniště, shánět potravu nebo pracovat na zvětšování svého domova. Jediný Fanda však cítil, že toto nechce dělat celý život. Snil o tom, že bude volný jako ptáček na nebi. Že si bude moci zaletět, kam bude chtít. Přemýšlel o tom, jak se z mravenečka může stát ptáček, který bude volný a bude si moc dělat, co bude chtít. Ptal se kamarádů mravenečků, jestli oni nevědí, jak to udělat. Oni ale neměli pro jeho sen pochopení. A tak se mraveneček Fanda jednoho dne rozhodl, že se půjde zeptat královny. Dostat se ke královně bylo hodně těžké, ale mravenečkovi se to nakonec povedlo. Zeptal se jí: „Paní královno, jak se můžu stát ptáčkem a dělat si, co budu chtít, a letět, kam budu chtít?“ Královna se usmála a řekla mravenečkovi: „Ale mravenečku, my přeci nemáme létat. Od toho jsou ptáčci. My máme pracovat a starat se o to, abychom jako jedna velká rodina byli v bezpečí a všichni spolu. Přeci bys nás nechtěl opustit? Chyběl bys nám tu.“ Mraveneček byl smutný, že mu královna nepomohla, rozhodl se jít se zeptat pana Drozda. Ten měl hnízdo vysoko nad mraveništěm ve větvích starého dubu. I drozd se podivil nad nápadem malého mravenečka a bylo mu ho líto. Nabídl mu, že ho vždy, když bude chtít, vezme s sebou, až poletí pro nějakého toho červíka. A tak se i stalo. Mraveneček se prolétl s drozdem a pak ještě mnohokrát. Nakonec byl mraveneček rád, že se zase může vrátit domů za svými kamarády do malého, ale útulného mraveniště.

Bylo jedno mraveniště hluboko v lešce. Mraveni v něm celý den pěstě pracovali, jen jeden mraveneček malý stále ušibal daleko do lesů pozorovat ostatní broučky. Jednou se zabouhal tak daleko, že nemohl najít cestu domů. Najednou mu začali všichni chybět, v mraveništi měl práce tolik známých. Uviděl, že ostatní zvířátka také drží spolu a společně si budují domovy a pomáhají si. Po dobrých dnech konečně našel cestu domů a slíbil si, že už bude všchypomáhat své rodině a pracovat s nimi. Nakonec ho to opravdu začalo bavit, když uviděl, jaké krásné mraveniště se dobarabí společnými silami postavil.

ISABELKA Č. (3A)

O STRAŠIDELNÉM STROMĚ

Žil byl jeden strašidelný strom.
Ten strašidelný strom stál na hřbitově
u domu starého upíra. Ten strom se
jmenoval Tom. Každý den ho obra-
vali dva krvaví kuci. Pořád mu
říkali, že je už plnivá kůže. Jednoho
dne mu řekl starý upír Krvous, že
přijde dnes Šromošrousi. Šromošrousi
je hmyz, který žere dřevo. Klavně se
strašidelní. Šromošrousi je něco
jako lykošrousi. Tom se hned začal
sbírat svými Šromošitry. Když se
dostrojil, byli Šromošrousi u
něho a začala válka. Po chvíli to
Tom přestal dávat a v tu chvíli se ke
semě vynořili kuci a všechny Šromo-
šrousy snědli. Od té doby Tom a kuci by-
li kamarádi.

DAVID K. (3.4)

Byl jednou jeden strašidelný strom jménem Slizák. Měl plesnivě kořeny, popraskanou kůru, slizovité větve a velké červeně svíící oči. Slizák straší slabivé děti, které si nedělají úkoly a neposlouchají paní učitelku. Když jdou takové děti kolem, strom na ně vyběhne své slizové větve, zabliká očima a začne vydávat strašidelné zvuky. Děti se vylekají a rychle běží domů dělat úkoly.

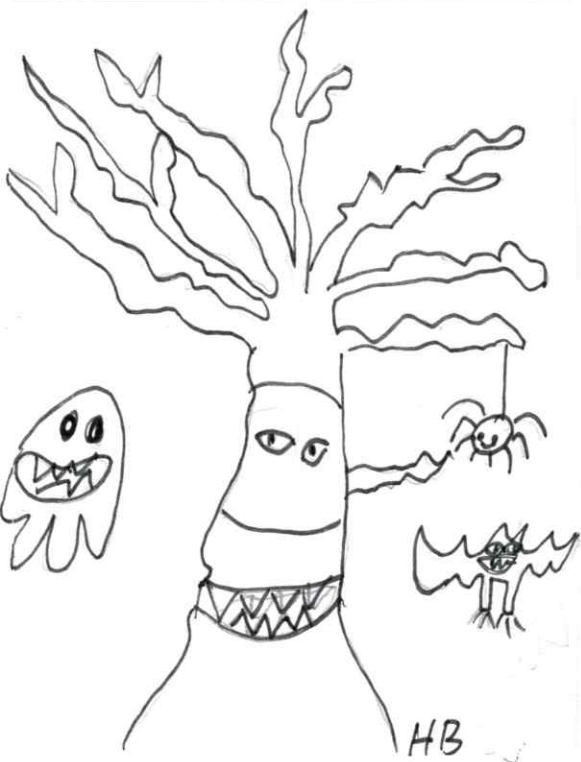
ADAM K. (3.A)

O strašidelném stromu
 Lid byl jednou jeden strom - bon bonový strom. Stál na kraji silnice a každý si ho z auta fotil. A pak ho to začalo štvať. A tak začal házet lidi do rybníka. Až si jednou pustil televizi a viděl tam sebe. To se mu strašně líbilo, a tak začal být hodný.

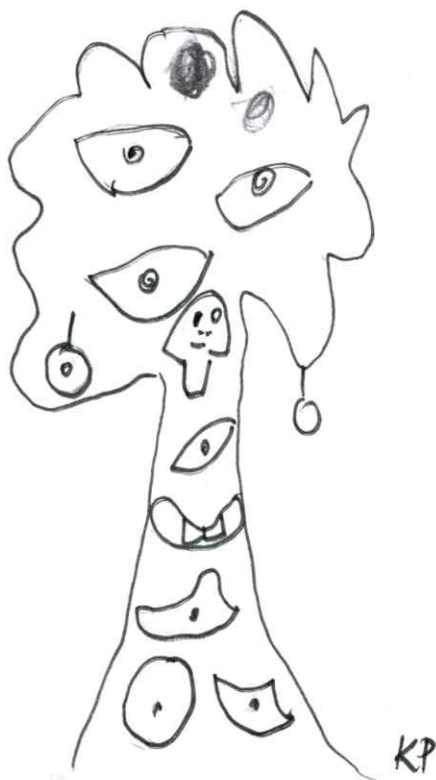
HONZÍK B. (3.A)

Vysrašení loupčnicků

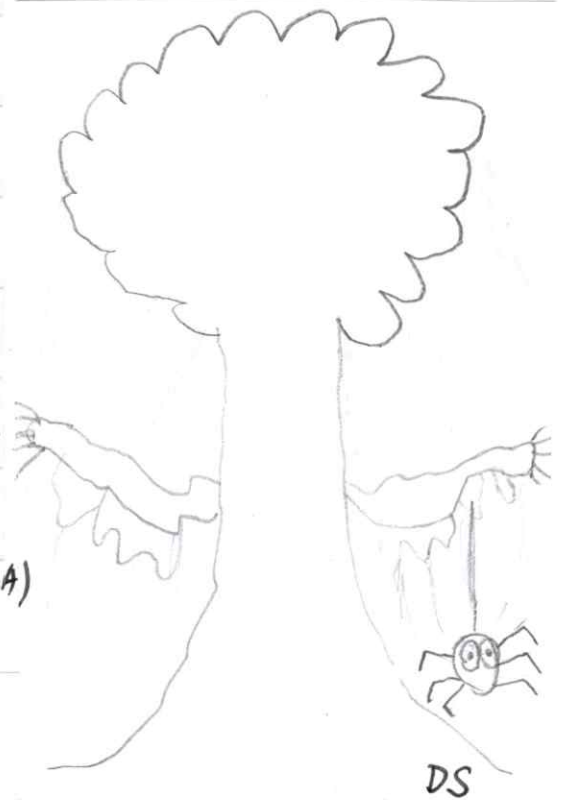
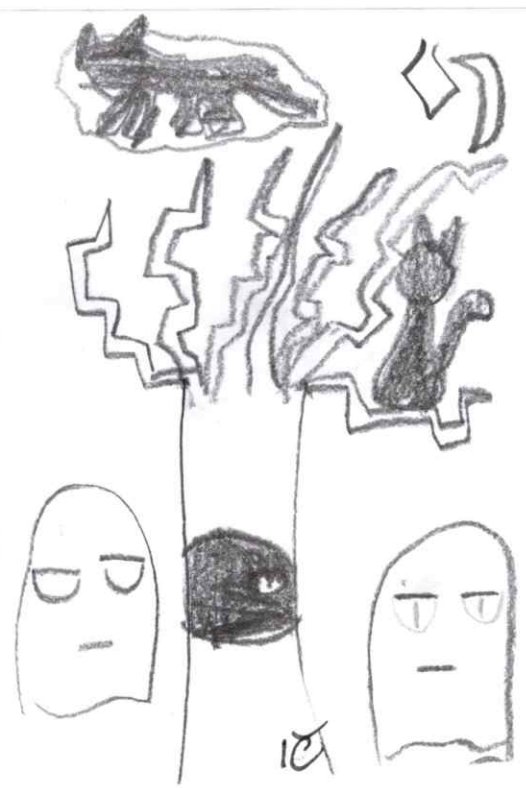
V hlubokém černém lese blízko velké jeskyně měli svou skrýš tři loupčnicki. Každý večer tam pod velký strom ukrývali svůj lup. Nikdo se tam neodvážil vkročit ani lesní zvířátka sami nechtěli. Bylo tam тихо a smutno. Na podzim se velký strom, pod kterým byl lup loupčnicků, rozhodl, že se smění. Lpiv pláče mu moc chyběl. Líbně sebou několikrát zatřásl a většinou jeho listi nasypalo loupčnickům skrýš. Když se večer poté vrátili a našli v hromadě listů svůj poklad, byli tak vysrašení, že vsali nohy na ramena a už se tam nikdy nevrátili. Zvířátka a ptáci mohli spít. Na jaře našli poklad chudí lidé v vesnici a spravedlivě si ho rozdělili. Všichni byli moc šťastní a velkému stromu, na kterém právě spívali ptáci, moc děkovali.

Israidedlný strom

Jednou večer, když jsem usínala, viděla jsem z okna, jak náš javor šamcuje. Mával všemi zprava doleva a naopak. Lusil a šřepal lístečkama. Šřisil a blikal jako na disco šce. Kroužil kmenem a dělal dřepy. Začal zpívat bu bu bu. Nevěděla jsem, zda se mám bát, či smát. Ráno jsem se vyprávěla mamince a ta mi řekla, že se mi so zdálo.

SENTIČKA B. (3A)

KOUZELNÝ STROM

Eliška Sejáková 4. třída

Byl jednou jeden čarovný les a v tom lese starý a moudrý strom. A ještě jedna maličkost, celá vesnice i turisté se ho báli. Byl totiž začarovaný. Mohli do něj vstoupit pouze lidé s čistým srdcem. Pouze tito mohli najít a vzít poklad pod moudrým stromem.

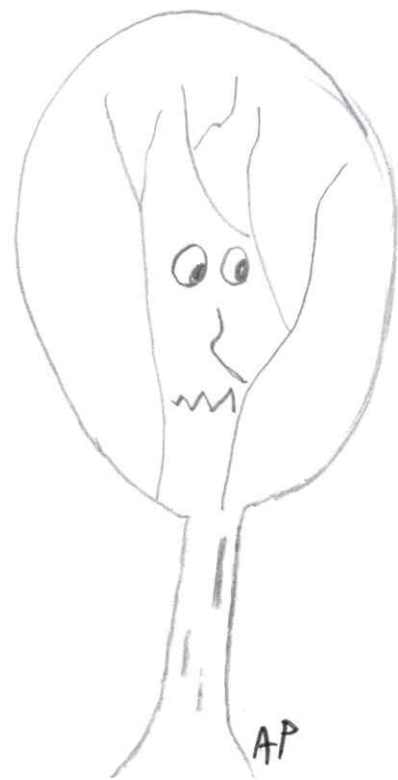
Během let se o to pokoušelo mnoho nepoctivců. Čarovný les je zavedl do bažin, odkud už nebylo návratu.

Blízko lesa žila i chudá holčička Eliška se svoji maminkou. Aby se uživily, šla maminka po nocích kapesníčky a Eliška je prodávala na trhu. Ale takhle Eliška žít nechtěla, proto se rozhodla pokusit se najít bájný poklad. Do lesa se bála, byl tmavý a nepřátelský. Ale čím více se do něj ponořovala, tím jí něčím učaroval. Sedla si pod velký statný strom. A začala mu vyprávět svůj smutný příběh. Strom poslouchal, i lístečky lítostí pustil, a nakonec otevřel tajnou schránku ve svém kmeni a vydal svůj poklad. Byl rád, že pomohl jedné smutné holčičce a její mamince, které od toho dne už nikdy neživořily.

Byla jednou jedna skála
a ta stála pod lesem
něco málo přes tisíc let.
Na té skále vyrostl strom
Straša. Byl strašidelný! Každý
den si říkal: „Proč jsem vy-
rostl rovnou lady?“

Vyrostl sám, protože vedle
něj vedla cesta, po které
chodili kupci na trh
prodávat svoje výrobky.

Teče, když se vraceli domů s
penězi, Straša měl za úkol
vysrašit by neposiví k smutku!

! RÁÁÁ!
MAŘENKA V. (3.A)

O strašidelném stromu

Kateřina Čiháková

Uprostřed jednoho města bylo hřiště, kterému se všichni vyhýbali, protože u jedné prolézačky stál starý hrozný strom. Na něm byla zavěšená obří sytě červená houpačka. Často na ten strom o Halloweenu dopadala světla luceren, baterek, která svítila červeně, bíle, modře nebo růžově, a také světla aut a strom působil strašidelně. To hřiště bylo velmi staré, stejně jako strom, proto se mu všichni vyhýbali.

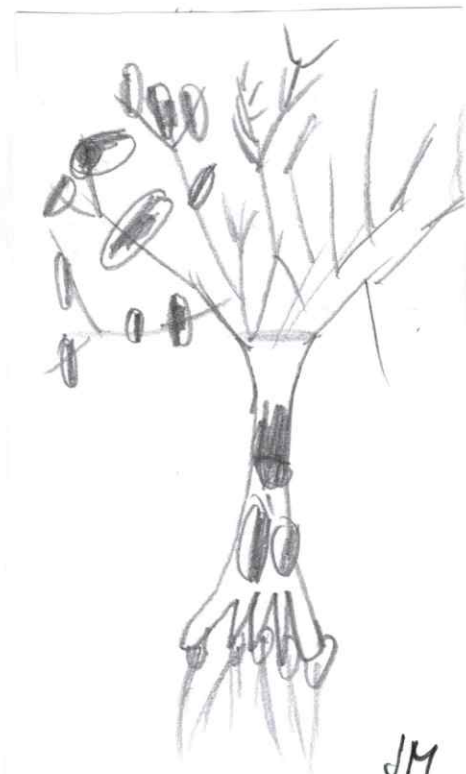
Jednoho letního dne se dvě holky koukaly na to hřiště a říkaly si, že tam zítra půjdou, protože je lákalo úplně čisté a hladké pískoviště. Druhý den hned po obědě šly ven. Věděly, že po obědě z jejich města nejde ven nikdo a nikdo se ani nekouká z okna ven. Přešly hlavní silnici k hřišti a šly rovnou prostředkem hřiště, když jedna z nich zakopla o kořen toho stromu a odřela si obě kolena. Tekla jí hodně krev, takže holky věděly, že musí jít domů. Najednou se strom začal pohybovat, vzal zraněnou holčičku lehce kolem pasu, dal jí před svou pusou a dýchl na ni. Její rány byly rychle pryč a holčička se jenom pousmála. Potom jí pustil zpátky na zem. Strom vzal obě dvě holčičky do vzduchu na červenou houpačku. Lehce je houpal. Jedna holčička se tak smála nahlas, že přivedla na hlavní ulici rodiče, sousedy, přátele ze školky a jiné další lidi a děti. Všechny překvapilo, že vlastně ten strom není tak strašidelný, jak vypadal. Zatímco rodiče si povídali, děti si hrály se stromem a ještě ten den starosta města vyhlásil, že opraví hřiště, aby si děti na něm mohly hrát, a taky, že o ten strom se musí dobře pečovat.

Hluboko v lese, kam lidé moc
nechodí, se nachází strašidelný
strom. K tomuto stromu vede
příjezdová cesta. Vždy, když lidé
přijdou, strom se je snaží
rahnat, jak jen může. Nechce,
aby lidé přijížděli a vykládali
dál v lese nepořádek. Je smut-
ný, že všude po zemi se vází
různé spotřebiče, obaly a vše, co
do přírody nepatří. Jednoho dne
přijeli opět do lesa lidé.

Strom se je snaží vyděsit, ale
po chvíli se radíval. Oni odvráší
nepořádek pryč, v kořenu je vidět
půda, šišky, mech. Celé pro-
středí je najednou krásné a i ten
strom jako by už nepůsobil stra-
šidelně. Od té chvíle lidé v lese
vítá a byl by rád, kdyby už
nemusel strašit.

ISABELKA Č. (3A)

JM

O strašidelném stromě, který strašil sám sebe.

Til byl jeden hezký strom, ale nebyl to letákový strom, tenhle byl načarováný. Každý, kdo kolem něj prošel, řekl: „To je ale hezký strom!“ A strom na něj vybal: Kolemjdoucí začal křičet. Strom se taky lekl a začal křičet taky. Ale pak si uvědomil, že aby se nelek, tak si může dát do uší očarované listy, které slyší jenom: „To je ale hezký strom!“ A tak si je tam dal a od té doby strom strašá a už se nebojí.

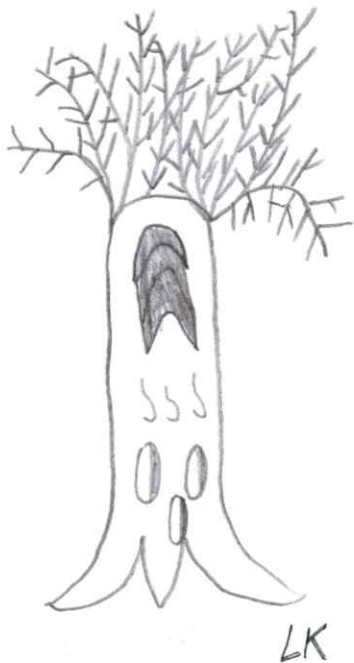
PROKOP N. (3.A)

Stráidelný strom

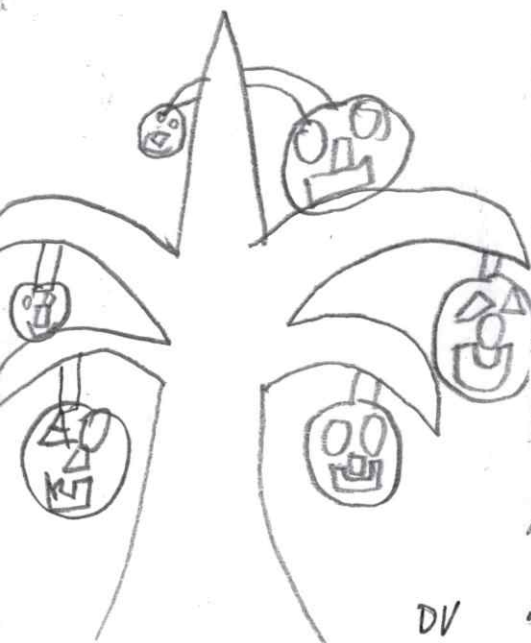
V lese žil jeden strom, který byl pěkný a veselý. Jednoho dne se přesně nad ním saskavil černý mrak. Začala obrovská bouřka a strom si černal. Už nebyl pěkný ani veselý, ale stráidelný.

LUKAŠ K. (3.A)

V hlubokém lese vyrůstal veliký strom, který rád sušil zvířátka a kolemjdoucí. Jmenoval se Bořivoj. Byl moc rád, když mohl někoho postrašit.

Časem, když šel někdo kolem, nehybnal se, a když se kolemjdoucí přiblížili, tak na ně zakřičel: „Bulenw!“

Nejdříve se lidé i zvířátka báli, ale po čase si vyblbli.

Někdy, naopak vystrašili oni Bořivoje. Po nějakém čase se zvířátka s Bořivojem skamarádili a místo strachu si hráli. Nakonec byl

Bořivoj rád, že má kamarády a nemusí nikoho strašit.

DAVID S. (3-A)

